

Kukla Ustası 19

– SönmezKORKMAZ · 24 Şubat 2025

Korkunun Soğuk Çeliği -1-

Fırtınanın Gözündeki Gizemli Figür

Maya, küçük dairesinin loş ışıklı ortamında dizüstü bilgisayarının başına oturmuş, yapay zeka dünyasının gizli kalmış yönlerini bir kez daha gözler önüne sermeye hazırlanıyordu. Ortaya çıkardığı her ifşaatla birlikte damarlarında dolaşan adrenalin kalbinde hızlı çarpıntılara neden oluyordu.

Teknoloji dünyasının altında gizlenen karanlığa artık pekte yabancı değildi, sektörü gölgelerde bırakan sırlar ve yalanlardan oluşan karmaşık ağların içinden geçmişti. Gerçeği arayışı onu dolambaçlı yollardan, gizli kapılardan ve hızla oluşan yapay zeka dünyasının tam da yeraltındaki kalbine götürmüştü.

Ancak Dr. Lee ve John'un gizemli kayboluş hikayeleri zihnine serildikçe Maya kendisini alışık olmadığı düşünceler karmaşası içerisinde; zihnini içten içe tüketmekle tehdit eden, içini kemiren bir dizi pişmanlıklarla boğuşurken buluyordu. İçinde kopan duygu fırtınası, kendi hayal gücünün dalgalı denizleri kadar çalkantılıydı ve bu med cezirlerle yükselip alçalan duygu seli, ahlaki pusulasının kayalık kıyılarına çarpıyordu.

Alacakaranlıkta, kendisine eşlik eden tek şey yazı ekranının sıradan parlıtısıyken bile, Maya'ya geçmiş hikâyelerinin hayaletleri musallat oluyordu. Dr. Lee ve John'un ruhani silüetleri bilincinde uçuşuyor, gözleri sözsüz bir kurtuluş yakarışıyla doluyordu. Kalbi onların söze dökülmemiş acılarının ağırlığıyla sızlarken onların hayatlarını saran dramdaki kendi rolünü sorgulamaya başladı.

Şafak yaklaşırken, dairesindeki gölgeler çekilmeye başladı, perdelerdeki aralıklardan sızan güneş ışığının huzmeleri tarafından tüm karaltılar kovalandı. Altın sarısı ışık Maya'nın kendi iç kargaşasına yansıyor, ruhunun çalkantılı manzarasında varolan tüm karamsarlıkları aydınlatıyor gibiydi. Onu tüketen karanlık ile şimdi çağırın parlak umut arasındaki keskin zıtlık, gecenin en derin tonları ile gündüzün en parlak

tonları arasındaki çatışma kadar sarsıcıydı.

O anda Maya kendini bir yol ayrımında buldu, gerçeğe olan doyumsuz açlığı ile soruşturmalarının ağına takılanlara karşı yeni keşfettiği empati arasında kaldı. Doğruyla yanlış, gerçekle aldatma arasındaki net çizgiler çözülmüş ve onu bir belirsizlik denizinde sürüklenmeye bırakmıştı.

Bir zamanlar sarsılmaz olan kararlılığı şimdi kendi şüphelerinin ezici ağırlığı altında bocalıyordu.

Dairesinin duvarları etrafını sarmış, çözülmeyi reddeden bir gizemin bunaltıcı havasıyla onu boğuyor gibiydi. Geçmiş hikâyelerinin hayaletleri şimdi kulağına fısıldıyor, sesleri zihninin odalarında yankılanıyor, belirsizlik ve uyumsuzluk tohumları ekiyordu.

Maya, içinde dönen duygu fırtınasıyla boğuşurken, gazetecilik uğraşının temellerini sorgulamaya başladı. Daha büyük bir planın piyonu, görünmeyen eller tarafından kullanılan bir manipülasyon aracı mıydı? Acaba gerçeğin peşinde amansızca koşması, farkında olmadan, kendisi gibi dijital dünyanın tehlikeli sularında gezinmeye çalışan öncü bir bilim insanının, bir kadının itibarını zedelemesine mi yol açmıştı?

Zihni, onu kendini suçlama selinde boğmakla tehdit eden sorular ve şüphelerden oluşan bir kakofoni içinde koşuşturuyordu. Yapay zeka endüstrisinin gizli entrikalarını ortaya çıkarma arzusu ile araştırmalarının ardından ikincil hasara karşı yeni keşfettiği empati duyarlılığı arasında kalan kalbi ağrıyordu.

Bir zamanlar ona teselli sunan tüm nedenler şimdi onunla alay ediyor, mesleki şehvetin karanlık dalları onu kendi yarattığı ağın içine çekmek için kollarını her yönden uzatarak ona doğru uzanıyor gibiydi. İç dünyasının bir zamanlar canlı olan renklerinin yerini, onu tüketen kargaşayı yansıtan griler ve siyahlardan oluşan tek renkli bir palet almıştı.

Maya'nın parmakları klavyenin üzerinde geziniyor, hayatları tanımlayacak olan sırlar ve aldatmacalar uçurumlarına tekrardan dalmaya hazırlanıyordu. Ama bu sefer tereddüt etti, gerçeği aramaya devam etme arzusu ile yüzeyin altında yatan karanlığın kemirici korkusu arasında kaldı.

İçindeki fırtına şiddetlenirken Maya ruhunun derinliklerinde kıpırdanan huzursuzluğu artık görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Yapay zekânın yeraltı dünyasının kalbine doğru yolculuğuna devam etmek istiyorsa, önce her adımına musallat olan gölgelerle yüzleşmesi gerekiyordu. Ancak o zaman içinde hala zayıf da olsa, yanan gerçeğin titrek alevinin rehberliğinde aradığı cevapları bulmayı umabilirdi.

Güneş doğmaya devam edip gökyüzünü içindeki kaosu yansıtan bir renk cümbüşüne boyarken Maya, önce kendi kalbindeki gölgelerle yüzleşmeden gizli gerçeklerin peşinde amansızca koşmaya devam edemeyeceğini fark etti. Ancak o zaman, karanlık ve aydınlık arasındaki karmaşık etkileşim ve gerçeğin peşinde koşma ile dokunduğu kişilere şefkat gösterme arasında var olan hassas denge hakkında yeni keşfettiği bir anlayışın rehberliğinde yapay zeka dünyasının tehlikeli sularında gezinmeyi umabilirdi.

Korkunun soğuk çeliği Maya'nın kalbinin etrafını sarmış, buz gibi bir kavramayla onu daraltarak içindeki yaşamı boğmakla tehdit ediyordu. Bir an için ürperdi, önündeki potansiyel tehlikeyi düşündükçe cesareti sarsıldı. Gerçeğin peşindeki amansız arayışı, yapay zekânın esrarengiz dünyasını örten perdeyi aralamaya başlamış ve altında yatan ham, savunmasız çekirdeği ortaya çıkarmıştı. Ve şimdi, korkusuz yaklaşımının kendisini sırlarını saklamak isteyenlerin hedef tahtasına koyup koymadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ama şüphe dalları onu ne kadar çabuk sardıysa, Maya da onları o kadar çabuk silkeledi ve kararlılığı küllerinden doğan bir anka kuşu gibi alevlendi. Dr. Lee'yi bulup bir görüşme yapmaya karar verdi ve bu zor bilim adamının aradığı cevapları verebileceğini umuyordu. Dairesinden çıkıp Max'le buluşmaya hazırlanırken, aniden gelen beklenmedik bir ses omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi: kapı ziline tiz sesi.

Kalbi hızla çarpan Maya, içgüdüleri tetikte, temkinli bir şekilde kapıya yaklaştı. Gözetleme deliğinden baktığında, diğer tarafta bekleyen iki gizemli şahsın rahatsız edici görüntüsünü gördü.

Nabızı hızla atan ve nefesi daralan Maya kapıyı açtı, bilinmezle yüzleşirken vücudu titriyordu. İki esrarengiz kişi ona anlaşılmaz ifadelerle bakıyordu. Gözleri ruhunu delip geçecek gibiydi. Onunla konuşmak istediklerini söyleyenlerin sesleri duygudan yoksun ve niyetleri belirsizdi.

Sesi endişeyle titreyerek " Ne hakkında?" diye sordu Maya. "Optima," diye yanıtladı Iliana, sesi buzdan bir kale kadar soğuk ve aşılmazdı.

Onları içeri davet ederken, içinde dönüp duran dile getirilmemiş sorular, yükselen dalgayı daha fazla tutamayan bir baraj gibi patlamakla tehdit ediyordu. "Siz kimsiniz?" diyerek kekeleydi Maya, kalbi göğsünde umutsuz bir davul gibi çarpıyordu.

Maya'nın ruhunu delip geçen, gözlerini ortaya çıkaran koyu renk gözlüklerini eline alırken "Ben Breckin Reed," diye cevap verdi adam. Yanındaki kadın Iliana, yüzünü kaplayan profesyonelce yapılmış maskeyi yavaşça sıyırdı, yapay kabuğunun altından musallat olmuş bir hayalet gibi yeni bir çehre ortaya çıktı. Bir çift delici göz, yüksek, keskin elmacık kemikleri ve tüylerini diken diken eden esrarengiz bir gülümsemeye Iliana'nın gerçek yüz hatlarının ortaya çıkışını Maya, şaşkınlıkla izledi. Sanki gerçekliğin dokusu gözlerinin önünde değişiyormuş gibi hissetti. Iliana'nın yüzündeki maskenin pürüzsüz, yapay kaplaması sıyrıldığında Mayanın ruhunun altında saklı olan gerçek yüzde ortaya çıkmaya çalışıyor gibiydi. Sanki bir perde de zihninden kalkmış, böylece özenle hazırlanmış maskenin altındaki kişiyle birlikte Maya'nın kendi içindeki gerçek kişiliğini de görmesine izin vermişti.

Sonra korku ve merak, sonsuz bir mücadeleyle kilitlenmiş iki yılan gibi Maya'nın göğsünde boğuşmaya başladı. Varlıkları yarı unutulmuş bir anının yankıları gibi hem tanıdık hem de tuhaf geliyordu.

Maya tedirginliğine rağmen soğukkanlılığını korumaya çalıştı, kalbi kafesinden çıkmak isteyen kapana kısılmış bir kuş gibi çarpıyordu. Onlara Optima hakkında hiçbir özel bilgi veremeyeceğini açıkladı, sözleri ziyaretçilerinin bilinmeyen niyetlerine karşı zayıf bir kalkandı.

Fakat bu yabancıların, uzun zamandır kendisinden kaçan sırların kilidini açacak anahtarı ellerinde tuttıkları hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Yine de karanlığa daha fazla dalmanın onu dönüşü olmayan bir yola sürükleyebileceğini de öngöre biliyordu.

Breck'in sözleri ağır ve söylenmemiş vaatlerle doluydu. "Buna zaten ihtiyacımız yok Bayan Patel. Buraya sizden bilgi almaya ya da size bilgi vermeye gelmedik." Bu ifadenin içerdiği anlamlar, Maya için kalbini esir almakla tehdit eden umut ve endişe yumağı gibi hem heyecan, hem de korku vericiydi.

Iliana'nın sesi, yıpranmış sinirlerine bir merhem gibi, hızla akan düşüncelerinin karmaşasını kesti. "Seni Dr. Lee'ye götürmek ve onunla görüştürmek istiyoruz. Bu yüzden geldik." Yapay zeka devriminin mimarı olan bu ele avuca sığmaz bilim insanıyla tanışma ihtimali hem kışkırtıcı hem de ürkütücüydü. Fırtınanın merkezindeki kadınla nihayet yüzleşeceği düşüncesi kalbini sıkıştırdı, nabız atışlarını hızlandırdı.

Breckin ve Iliana amaçlarını açıklayıp Maya'ya ateşli bir rüyanın sayfalarından kopup gelmiş gibi hissettiren bir davetiye uzatırken; Mayanın dünyası ekseninden kaymış gibiydi. Fırtınanın gözündeki esrarengiz figür Dr. Lee ile tanışmak imkânsız gibi görünüyordu. Yine de bu tanımadığı kişiler, bilinmeyenin habercileri, ona eşığı geçme ve kendisini tüketen gizemin kalbine inme fırsatı sunuyordu. Onlar, Dr. Lee'nin güvenliğinden bahsederken Maya; içinde bir şüphe titreşimi hissetmekten kendini alamadı. Amaçları gizemle kaplı bu insanlara gerçekten güvenebilir miydi? Ama gerçeğe duyduğu açlık, tüm hikâyeyi öğrenme arzusu, tereddütlerinin önüne geçti. Bilinmeyene doğru bir inanç sıçraması yaparak onları takip edecekti. Kapisına kadar gelen bu fırsatın ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Gerçeği aramak onun için her zaman öncelik olmuştu. Ne olursa olsun bu yolculuğa çıkacak ve önündeki her türlü zorlukla cesaret ve kararlılıkla yüzleşecekti.

"Gitmeye hazırlanın Bayan Patel," diye seslendi Breckin, sözleri karşı konulmaz bir efsun gibiydi. "Gidecek uzun bir yolumuz var." Bu sözlerle birlikte karar verilmişti. Maya o anın ağırlığını, yaptığı seçimin geri dönülmezliğini hissetti.

Eşyalarını toplayıp yola çıkmaya hazırlanırken Maya verdiği kararın ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissetti. Kalbi çarpıyor, damarlarında heyecan ve endişe karışımı bir duygu dolaşıyordu. Hayatının akışını değiştirecek bir yolculuğa çıkmak üzereydi; gerçeğin ve aldatmacanın, yeniliğin ve ihanetin keşfedilmemiş topraklarına doğru bir yolculuk.

Carpel kasabası önlerinde belirdi, geçmiş ve geleceğin ilginç bir yan yana geliyordu. Burası, teknolojinin dallarının henüz tam olarak yerleşmediği ve doğanın fısıltılarının hâlâ hüküm sürdüğü bir sığınaktı. Manzara canlı tonlardan oluşan bir goblen, havaya hayat üfleyen bir renk ve ışık senfonisiydi. Uçsuz bucaksız tarlalar ufka kadar uzanıyor, yemyeşil yeşillikler sadece ara sıra görülen çiftlik evleri ya da ahırlarla kırılıyordu. Çayırklar kır çiçekleriyle dolup taşıyor, esintinin ritmiyle dans eden ve sallanan bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Dağınık evleri çevreleyen bahçeler, onlara bakan insan ellerinin nazik dokunuşlarının bir kanıtı olarak yemyeşil ve bereket doluydu.

Evler arasındaki mesafe, yalnızlık arzusundan, pek çok kişinin hayatına hükmetmeye başlayan yapay zeka sistemlerinin sürekli gözetiminden kaçmak isteyen insanların doğal ihtiyacından kaynaklanıyordu. Yine de Carpel kasabası insanların birbirine bağlayan bir topluluk duygusu, dile getirilmeyen bir bağ vardı; bu bağ, ellerinden kayıp gitmekte olan bir dünyanın, insan ilişkilerinin ve doğal hayatın hâlâ hüküm sürdüğü bir yaşamın son kaleleri olduklarına dair ortak bir anlayıştan doğuyordu.

Kasabaya girdiklerinde Maya ruhunda bir kıpırdanma hissetti, nostalji ve özlemin garip bir karışımı sanki onu çağırıyordu. Buranın dinginliği, her köşesine sinmiş sessiz güzelliği, hayatını tüketmekte olan amansız gelişim sürecinden bir soluklanma sunuyor gibiydi.

İnişli çıkışlı tepeler ve kadim ormanlar arasında yer alan Carpel kasabası, insan ruhunun direncinin bir kanıtıydı. Dar, Arnavut kaldırımlı sokaklar kasabanın kalbine doğru kıvrılıyor, her dönüşte sarmaşıklar ve çiçeklerle dolup taşan canlı pencere pervazlarıyla süslü şirin kulübelerin yeni bir görüntüsü ortaya çıkıyordu.

Maya ve arkadaşları kasabanın içlerine doğru ilerledikçe, yıpranmış bir taş çeşmenin bir serçe ailesine ev sahipliği yaptığı, neşeli şarkılarının suyun nazik dalgalanmasına keyifli bir melodi kattığı şirin bir köy meydanı keşfettiler. Meydan, el boyaması tabelaları ve davetkâr vitrinleriyle yoldan geçenleri içeri

girmeye ve içerideki sıcaklığı ve dostluğu deneyimlemeye davet eden küçük, yerel dükkânlardan oluşan bir kümeyle çevriliydi.

Uzakta, rustik bir kilisenin çan kulesi gökyüzünü delip geçerken, vakur çanı kasaba halkına zamanın durmaksızın akıp gittiğini hatırlatırcasına saatleri çalıyordu. Taze pişmiş ekmeğin kokusu havaya yayılıyor, kalabalık pazar yerinde mallarını pazarlayan yerel tüccarların sepetlerinden taşan olgun meyve ve mis kokulu çiçek kokularına karışıyordu.

Ancak Carpel'in asıl büyü, büyük ilerleme hareketleri arasındaki boşluklarda ortaya çıkan basit insani bağ anlarında yatıyordu. Yaşlı çiftler ağaçlarla çevrili caddelerin gölgesinde kol kola gezinirken, çocuklar güneşin kavurduğu parklarda oynayıp gülüyor, yüzleri yaşamının sevinciyle parlıyordu. Komşular günlük işlerine ara verip hikayelerini ve kahkahalarını paylaşıyor, sesleri dar sokaklarda yankılanarak hayatın zengin dokusunu örüyorlardı.

Maya, Carpel'in manzaralarını ve seslerini içine çekerken, kalbinin derin bir aidiyet duygusuyla kabardığını hissetti, sanki kasabanın sessiz, mütevazı güzelliği yorgun ruhu için bir merhemdi. Modern dünyanın acımasız temposundan kaçıp sığındığı bu yerde, doğanın harikalarının ve insan ilişkilerinin basit zevklerinin, yapay zekânın hepsini yutmakla tehdit eden soğuk ve hesapçı bakışları tarafından engellenmeden gelişebileceği yerlerin hâlâ var olduğunu bilmek onu teselli ediyordu.

Carpel'in gizli köşelerinde, pastoral yüzeyin altında bir tedirginlik duygusu, bu sığınağın doğası gereği hassas ve geçici bir şey olduğuna dair dile getirilmeyen bir bilinç yatıyordu. Zekâ ve vizyon sahibi bir kadın olan Dr. Lee, kendisini bu pitoresk kasabada, her hareketini kontrol etmeye çalışan yapay zekâ sistemlerinin soğuk ve hesapçı bakışlarından uzakta bir dünyada buldu.

Dr. Lee'yi Carpel kasabasına getirme kararı bir zorunluluktan doğmuştu; güvenlik ve izolasyon arasında hassas bir denge kurulmalıydı. Statükoya meydan okumaya cüret edenleri korumanın önemini kavramış bireylerden oluşan Sinerjistler, Dr Lee'nin güvenliğini sağlamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Çünkü şehirlere nüfuz etmiş olan ve her hareketi, söylenen her fısıltıyı dikkatle izleyen yapay zeka gözetim sistemlerinin boğucu etkisini çok iyi biliyorlardı. Dünyanın genişleyen metropollerinde Dr. Lee'nin karmaşık güç ve gözetim oyununda bir piyondan başka bir şey olmayacağını, her hareketinin yapay zekanın her daim tetikte olan gözleri tarafından izlenip manipüle edilebileceğini düşünüyorlardı.

Dr. Lee, Carpel'in yeşil tarlalarında ve dolambaçlı yollarında dolaşarak geçirdiği sessiz anlarda, üzerine yüklenen sorumluluğun ağırlığıyla mücadele etti. Dünyanın gözlerinin kendisini aradığını hissedebiliyor, bu zorluğun üstesinden gelip gelemeyeceğini ya da beklentilerin ağırlığı altında ezilip ezilmeyeceğini görmek için bekliyordu. Duyguları inişli çıkışlıydı; korku, umut, kararlılık ve umutsuzluktan oluşan çalkantılı bir deniz onu tüketmekle tehdit ediyordu.

Maya bu sığınağa yaptığı yolculuğun amacını düşünürken, dünyanın ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetmiş, o güne kadar kanıksadığı özgürlüğün çok değerli ve geçici bir meta haline geldiğini fark etmişti. Teknoloji dünyasında öncü bir bilim insanı ve hemcinsi olan Dr. Lee'nin bir kaçak gibi saklanmak zorunda kaldığını düşünmek, içinde derin bir empati ve ortak bir hiddet duygusu uyandırmıştı.

Carpel'de, şehirleri boğan kontrol dalları henüz kök salmamıştı. Bilgi manipülasyonunun sinsi yayılımı ve sürekli gözetim, sakinlerinin basit, kendi kendine yeten yaşamları tarafından uzak tutulmuştu. Burada, yeşil tarlaların ve makineden bağımsız yaşamın yumuşak duygu yoğunluğunun ortasında, Dr Lee her

zaman mevcut olan ifşa tehdidine karşı güvenli bir soluklanma bulmuştur.

- Devam Edecek-